



ת"פ 38094/04/15 - מדינת ישראל נגד נדיר יעקובוב, רפיק יעקובוב, אנדריי רובין

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 38094-04-15

מ"ת 38110-04-15

לפני כבוד השופט סאב דבור

מדינת ישראל

נגד

1. נדיר יעקובוב (עציר)

2. רפיק יעקובוב (עציר)

3. אנדריי רובין (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד אלינה חרדאק.

מטעם הנאשם 3: עו"ד יוסף רז.

הנאשם 3: בעצמו, הובא ע"י הליווי.

גזר דין ביחס לנאשם 3 - בלבד

מבוא



בדין בפניי מיום 12.07.15, הודיעו הצדדים על הסדר טיעון לפיו, חזר בו הנאשם 3 מכפירתו, כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בהתאם לכך בביצוע העבירות המיוחסות לו.

המשך הדין נדחה לטיעונים לעונש; יודגש, כי בהתאם להסדר הטיעון, סוכם, כי, כל צד יעלה את טיעונו הוא באופן חופשי וכאוות נפשו.

כאן המקום לציין, כי הנאשמים 1 - 2 כפרו במיוחס להם והדין בעניינם נדחה לשמיעת הוכחות.

עובדות כתב האישום

ארתור חיבובסקי (להלן: "המתלון") וגלב גולוחוב (להלן: "גלב") הינם שותפים לדירה, אשר מתגוררים יחד ברח' הגפן 3א' בנצרת עלית (להלן: "הדירה"). בין גלב ובין הנאשמים יש היכרות מוקדמת.

הנאשמים 1 ו- 2 הינם אחים ואילו הנאשם 3 הינו חברם. עובר למועד האירוע נשוא כתב האישום, היה גלב חייב סכום כסף לנאשם 2 (להלן: "החוב").

ביום 12.04.15, סמוך לשעה 21:00 הגיעו הנאשמים לדירה, במטרה לגבות מגלב את החוב. גלב הודיע לנאשמים, כי לא יוכל להחזיר את החוב על אתר כיוון שאין לו כסף. בתגובה, שאלו הנאשם 3 אם יש ברשותו חפצים בעלי ערך, אותם יוכלו לקחת תמורת החוב. בפחדו מפני הנאשמים, אפשר גלב לנאשמים לערוך חיפוש בחדרו ולבדוק האם הם מעוניינים בחפץ מחפציו והנאשמים אכן ערכו חיפוש כאמור.

כעבור מספר דקות ביקש גלב מהנאשמים לסיים את החיפוש ולעזוב את הדירה. הנאשמים סרבו וצעקו עליו באומרם, כי אין בדירתו דבר שיוכלו לקחת. למשמע הצעקות יצא המתלון מחדרו וביקש מהנאשמים לעזוב את הדירה. הנאשמים סירבו. המתלון הבהיר להם, כי אף הוא מתגורר בדירה ושב וביקש מהם, פעמים נוספות, לעזוב את הדירה "בשקט" אולם הנאשמים סירבו לצאת מן הדירה.

נוכח סירובם לצאת, הודיע המתלון, כי יתקשר למשטרה; או אז, אחז הנאשם 1 בידו, במטרה למנוע זאת ממנו. המתלון הדף את הנאשם 2 ודחף את שלושת הנאשמים אל מחוץ לדירה.

במהלך העימות, ותוך שהמתלון מנסה להוציא את הנאשמים מן הדירה, אחז הנאשם 2 בידו של המתלון וניסה למשוך אותו אל מחוץ לדירה, ואילו הנאשם 1 שלף סכין ודקר את המתלון דקירה עמוקה בכתפו השמאלית. בתוך כך, תקף גם הנאשם 3 את המתלון והכה אותו בגבו.

מיד לאחר מכן, שב הנאשם 1 ודקר את המתלון דקירה נוספת בכתפו הימנית, ואז עזבו שלושת הנאשמים את הדירה.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרם למתלון פצע דקירה עמוק בכתף שמאל, אשר חדר את השריר וקרע אותו. כן, נגרם לו חתך נוסף בכתף ימין. המתלון אושפז בבית החולים משך מספר ימים, במהלכם נותח, בוצעה אקספלורציה של החתך והוכנס נקז עמוק.

במעשים האמורים לעיל, חבלו הנאשמים 1 + 2 במתלון, שלא כדין, בצוואת, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, באמצעות סכין, שהינו נשק קר, כשהיו בחבורה. כן, תקפו הנאשמים את המתלון, שלא כדין, בנסיבות מחמירות, כשהיו



בחבורה והנאשם 1 החזיק סכין מחוץ לתחום ביתו וחצרו שלא למטרה כשרה.

על רקע העובדות הנ"ל, יוחסו לנאשמים 1 ו- 2 עבירות אלה: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן, עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. ועוד, ביחס לנאשם 1 יוחסה עבירה של החזקת סכין.

לנאשם 3 יוחסה עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382(א) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

טיעוני הצדדים לעונש

במסגרת טיעוניה לעונש, ביקשה המאשימה לחדד את חומרת המעשים ואת העובדה, כי הנאשם הגיע יחד עם חבריו לדירה במטרה לגבות חוב לא שלו, נקט באלימות ואף ערך חיפוש בדירה. לדידי המאשימה, מתחם העונש הראוי נע בין 6-12 חודשי מאסר. בקביעת מתחם העונש, לקחה המאשימה בחשבון את חלקו של הנאשם, את הנזק שנגרם ושהיה עשוי להיגרם, את יכולתו להימנע מביצוע העבירה. המאשימה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם; זאת בהתחשב בעבר הפלילי שהינו יחסית מינורי והודאתו במיוחס לו. המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, מאסר מותנה מרתיע, פיצוי למתלונן וקנס.

הסניגור המלומד טען לעונש בפניי וגם הגיש טיעונים בכתב (מוצג נ/1). הסניגור ביקש לחדד את עובדת תיקון כתב האישום והעבירה המיוחסת לנאשם כאן. מכוח התיקון, נמחקה העבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות שיוחסה לנאשם 3 ויוחסה לו עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. לדידו, המתחם צריך להתחיל מענישה של מאסר מותנה בלבד. חלקו של הנאשם קטן באופן משמעותי מחלקם של האחרים. ביחס למדיניות הענישה, הפנה הסניגור לפסיקה לפיה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונש של מאסר על תנאי. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טען הסניגור לגבי שלב התכנון בהדגישו, כי הנאשם לא ידע את מטרת הביקור בבית המתלונן ולא ידע כי הנאשם 1 אחז בסכין. שוב ההגנה הפנתה לחלקו המזערי של הנאשם באירוע ומשכך, לדידה, ניתן להסתפק במאסר למשך ימי מעצרו בלבד, ללא הטלת ענש של מאסר נוסף. עוד, היפנה הסניגור למצבו הכלכלי הקשה של מרשו וביקש להימנע מחיובו בקנס או פיצוי כלשהו.

מתחם העונש ההולם

העיקרון המנחה בענישה בעקבות תיקון מס' 113 לחוק העונשין הינו עקרון ההלימה הקבוע בסעיף 40ב לחוק העונשין. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון הקבוע בסעיף 40ג לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

העבירה בה הורשע הנאשם היא חמורה והערך החברתי המוגן אשר נפגע מביצועה הינו הגנה על שלומו, גופו ובטחונו של אדם.

בית-המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן של עבירות אלימות ועל הצורך להחמיר בענישה באשר לעבירות כגון דא. חומרה יתירה יש ליחס במקרה זה בשל העובדה, כי הפגיעה במתלונן בוצעה בין כותלי ביתו - מבצרו. בכך נפגעה תחושת הביטחון וזכותו של הפרט לחיים שלווים אף בתוך ביתו.



כך למשל נקבע בע"פ 6867/06 בוטרס עזאם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 12.10.08):

"על עבירות אלימות דובר רבות בתקופה האחרונה בבית משפט זה, וזאת לאור החשש כי תופעה זו הולכת ומתפשטת בחברה הישראלית, כאשר אנו עדים לא אחת לפתרון סכסוכים בדרכי אלימות ואף להפעלת אלימות בעבור עניינים של מה בכך. מוסכם על כולם כי על בית המשפט, אשר בתוך עמו הוא יושב, להירתם למאבק בנגע האלימות באמצעות הטלת עונשים מרתיעים בעבירות אלימות."

מדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים; הדברים אמורים במיוחד עת השתתף הנאשם, יחד עם אחרים, באירוע פוגעני ואלים, ללא כל התגרות מצד המתלונן.

מדיניות הענישה הנהוגה מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל מעבודות שירות וכלה במאסר בפועל לתקופה ממושכת.

ברע"פ 3622/11 ישראל ואח' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 27.05.11), בו הורשעו הנאשמים בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ובכך נותר על כנו גזר הדין של בית-משפט השלום, במסגרתו הוטלו על הנאשמים 3 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות (לצד עונשים נוספים). יוער, כי באותו מקרה ציין בית המשפט העליון כי מדובר בענישה מקילה.

ת.פ (מחוזי; חיפה) 13456-12-11 מ"י נ' פלוני (פורסם במאגרים 18.04.12); אליו הפנה הסניגור בטיעוניו, במסגרתו הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות וקשירת קשר לביצוע פשע. הנאשם לקח חלק באירועים והיכה יחד עם אחר את המתלונן בכל חלקי גופו. בסופו של יום נידון הנאשם, שהיה עצור לתקופה של 4 חודשים, לעונש של מאסר על תנאי בנוסף לעונשים נלווים נוספים.

בית המשפט ציין באותו מקרה, כי היות והנאשם היה עצור תקופה של 4 חודשים, לא מצא מקום להטיל עונש של מאסר בפועל נוסף על כך.

בת"פ (פ"ת) 29811-04-13 מדינת ישראל נ' פרץ (10.12.13), הורשע הנאשם 2 בביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (ב"ש) 44057-12-12 מדינת ישראל נ' ירמיה (11.9.13), הורשע הנאשם 1 בביצוע עבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, ונדון ל-6 חודשי עבודות שירות.

בת"פ (ב"ש) 30949-05-11 מדינת ישראל נ' טל (18.11.13), הורשע הנאשם 2 בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, ונדון ל-5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בת"פ (כ"ס) 13872-08-12 מדינת ישראל נ' אסרף (15.9.13), הורשע הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות בצוותא, ונדון ל-3 חודשי עבודות שירות.

שמתי ליבי גם לפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם לפיה, קבעו בתי המשפט מתחם עונש המתחיל ממאסר מותנה עד 12 חודשי מאסר בפועל.



בהקשר זה יש לציין כי המאשימה טענה למתחם עונש הנע בין 6-12 חודשי מאסר.

השלב הבא הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט' לחוק); בהקשר זה יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

התכנון שקדם לביצוע העבירה; מהתיאור העובדתי כפי העולה מכתב האישום, עולה, כי הנאשם נגרר אחרי שני הנאשמים וספק אם ידע לקראת מה הוא נכנס. בהקשר זה, ביקש הסניגור המלומד לטעון כי הנאשם לא ידע ולא בירר מטרת הביקור בבית המתלונן.

באשר לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה; ניכר, כי חלקו של הנאשם הינו מזערי ומינורי. כך עולה מהתיאור העובדתי כפי המפורט בעובדות כתב האישום. אמנם, הנאשם נכח בכל האירוע, אולם, חלקו הסתכם בכך שגם הוא תקף את המתלונן, כך שהכה אותו בגבו.

לנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, נזק רב עלול היה להיגרם כתוצאה מביצוע המעשים נשוא מקרה זה שכן, התקיפה בוצעה תוך שימוש בסכין ורק בנס לא נגרם נזק רב יותר.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה, כפי הנטען על ידי המאשימה, נגרם נזק למתלונן והוא נאלץ לעבור ניתוח ואף אושפז למספר ימים. אולם, יש לציין כי הנזק שנגרם הינו כתוצאה מהדקירה באמצעות הסכין אשר בוצעה על ידי נאשם אחר להבדיל מהתקיפה אשר בוצעה על ידי הנאשם כאן.

הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה; כאמור, הנאשמים האחרים ביקשו לגבות את חובם מהמתלונן וזו הסיבה בגינה פנו הם אליו (למתלונן). הנאשם נתבקש להתלוות אליהם והוא עשה כדבריהם. יוצא איפוא, כי לא הוכחה נסיבה כלשהי אשר הביאה את הנאשם לביצוע המעשים מלבד בקשתם של הנאשמים הנוספים מנאשם זה להתלוות אליהם.

נוכח כל האמור לעיל, ולאחר שעיינתי בפסיקה, סבור אני כי מתחם העונש ההולם למקרה דנן נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים.

העונש המתאים

השלב הבא הוא לקבוע את העונש המתאים לנאשם הספציפי וזאת כפי שמורה לנו סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין. זאת יעשה בית המשפט על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולפי הנימוקים המנויים בסעיף 40יא לחוק העונשין. בין יתר השיקולים אותם יבחן בית המשפט בהקשר זה הינם, הפגיעה של העונש בנאשם לרבות גילו, פגיעה במשפחתו, הנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירה וההרשעה, נטילת אחריות וחזרה למוטב, עבר פלילי קודם וכן, שיתוף פעולה עם גורמי האכיפה (כאשר בעניין זה צוין כי כפירה וניהול לא ייזקפו לחובה).

הנאשם הודה במיוחס לו הן בפניי והן בפני גורמי האכיפה ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. עובדת תיקון כתב האישום ביחס לנאשם זה הביאה להקלה משמעותית בעבירות אשר יוחסו לנאשם וחומרתן. הנאשם הביע חרטה על מעשיו ולקח אחריות וניכר, כי מעשים דומים לא ישונו בעתיד. הנאשם הינו יליד שנת 1983 ומעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות ניכר כי אין לחובתו עבר פלילי עשיר וכי אין זו דרכו בחיים. לחובתו שתי הרשעות קודמות: האחת, מיום



31.05.15, בתחום של גניבה מרכב, פירוק חלקים מרכב ופריצה לרכב והשנייה, משנת 2006, בעבירה של שבל"ר ונטישה במקום אחר וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

תשלום קנס

בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, עת קובע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, בנוסף ליתר השיקולים, במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם עונש הקנס ההולם.

בענייננו, עתר הנאשם נגד חיובו בתשלום קנס כלשהו; זאת בהתחשב במצבו הכלכלי הקשה, מחוסר אמצעים, והיותו מחוסר עבודה ומתגורר בבית סבו וסבתו.

גם באשר לרכיב הפיצוי ביקש הנאשם שלא לחייב בתשלום סכום כלשהו. בהקשר זה סמך הנאשם את ידיו על התיקון המשמעותי בכתב האישום ועל חלקו המזערי באירוע.

יש לציין כי הנאשם לא צירף מסמך כלשהו שיש בו כדי להצביע על מצבו הכלכלי, כפי הנטען.

לסיכום

לאור המובא לעיל, בהתחשב בכל השיקולים אותם על בית המשפט לשים לנגד עיניו בבואו לגזור את דינו של הנאשם הספציפי העומד בפניו, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים ושלושה ימים, החל מיום מעצרו זאת מיום 15.04.15 עד היום. קרי, תקופת המאסר בגין תיק זה הסתיימה.
 2. מאסר לתקופה של 10 חודשים וזאת על תנאי לתקופה של 3 שנים לבל יעבו עבירת אלימות מסוג פשע.
 3. מאסר לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי לתקופה של 3 שנים לבל יעבו עבירת אלימות מסוג עוון.
 4. פיצוי למתלונן בסך של 2000 ₪ אשר ישולם בתוך 60 יום מהיום. סכום הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט כאן וזו האחרונה תפעל למען העברתו לידי המתלונן בהתאם לפרטים שיימסרו לה על ידי המאשימה.
- לא מצאתי מקום לחייב בקנס.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ג' אלול תשע"ה, 18/08/2015 במעמד הנוכחים.



סאב דבור , שופט